

Préstec

Com si d'aquests retalls pogués traçar una història, i una vida, i un pensar

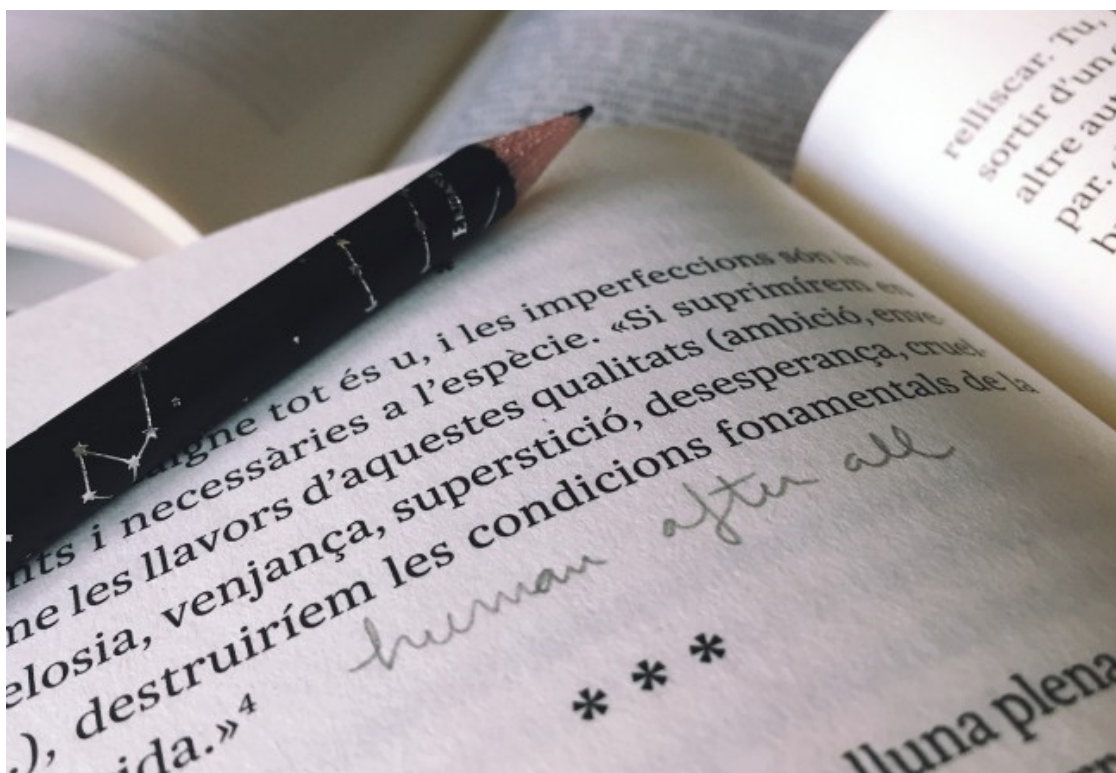

Foto: Andrea Jofre

Subratllo els llibres. Frases, paraules, paràgrafs sencers. De vegades en gargotejo els marges, o dono el meu parer, o anoto entre paràgrafs coses que se m'han fet evidents en aquell punt i a part. *Human after all* (<https://www.youtube.com/watch?v=PXYeARRyDWk>) entre dos pensaments d'en J.I. Badal. Alguna vegada ha passat que l'únic que ha acabat subratllat d'un llibre ha sigut l'epígraf, com en una mena de desaire sense malícia a qui l'ha escrit però no al seu gust ni la seva voluntat.

Penso que puc arribar a llegir-m'hi, en els subratllats. Des de recordar els quans i coms de la lectura fins a admetre involuntàriament, sense control, les tripes del que em passa o no em passa. Confessar en la veu d'un altre el color de les entranyes és enrevessat, indirecte, poruc fins i tot. No com quan totes les cançons parlen de tu -mala cosa, quan això passa, cor tou i trist, quan això passa-, no, perquè les cançons alegres no parlen mai de ningú i en canvi marco frases, paraules, paràgrafs sencers que m'exciten qualsevol espectre de l'ànim.

Però. I si m'hi arriba a llegir algú altre? Com si d'aquests retalls pogués traçar una història, i una vida, i un pensar. I un no fer, no dir, un no gosar. O pitjor encara, si pogués equivocar-se i no trobar l'ordre correcte, el sentit adequat, i acabés llegint-hi una persona que no soc jo, tot i creure-s'ho.

Subratllo, gargotejo, escric als marges. Però no deixo mai els llibres.

